

Oranje is het nieuwe Groen

President Trump haat groen beleid, maar stimuleert onbedoeld de grootste duurzaamheidsbeweging ooit. Zijn tegendraadsheid blijkt Amerika's geheime klimaatwapen.

Bij de opname van een podcast die ook beschikbaar zou zijn in de Verenigde Staten kreeg ik vooraf van een compliance-afdeling twee woorden door die ik niet mocht gebruiken. Allereerst was dat de naam van de Amerikaanse president. 'Zeg maar gewoon 'de huidige Amerikaanse regering', fluisterden ze paniekerig. 'En laat verder niet de afkorting 'ESG' vallen' – dat is blijkbaar het nieuwe vloekwoord in maar liefst achttien Amerikaanse staten.

Welkom in het bizarre universum waar degene die het Klimaatakkoord van Parijs in de prullenbak gooide per ongeluk de grootste klimaatheld van Amerika is geworden. Het is alsof je oma probeert je computer te repareren door er herhaaldelijk op te slaan, en dat het dan blijkt te werken. Onze oranje vriend (ik bedoel 'de huidige Amerikaanse regeringsleider') heeft een uniek talent: hoe harder hij tégen iets is, hoe sneller het vooruitgaat. Het is de Trump-paradox: hoe sterker de tegenwind, hoe hoger we vliegen.

Toen hij in zijn eerste termijn riep dat klimaatverandering een Chinese hoax was, vormden verschillende Amerikaanse bedrijven en staten spontaan een 'Wij Doen Het Lekker Zelf'-coalitie. Apple, Google en Walmart gingen massaal voor groen. Niet omdat de overheid het vroeg, maar juist omdat ze het níét vroeg. Het is als een puber die vegetariër wordt, puur omdat zijn ouders een barbecue organiseren.

En nu, in termijn twee, gebeurt het weer. Door zijn handelsoorlog met China worden producten duurder, waardoor Amerikanen langer met hun spullen doen. Wie had gedacht dat 'Make America Great Again' eigenlijk betekende: 'Repareer Je Oude Troep Weer' of 'Koop minder

Barbies'? Zelfs zijn obsessie met energieonafhankelijkheid werkt per ongeluk in het voordeel van windmolens en zonnepanelen. Want wat is er nou onafhankelijker dan energie die letterlijk uit de lucht komt vallen? Geen enkele buitenlandse mogendheid kan de zon gijzelen of windrechten opeisen. Dit is wat ik de 'Trump-methode voor duurzaamheid' noem: duurzaamheid bereiken door er expliciet tegen te zijn. Het is als diëten door een taartwinkel te openen – het werkt verrassend goed, al was dat nooit de bedoeling.

Voor milieuactivisten is dit een lastige pil om te slikken. Hun aartsvijand blijkt hun grootste bondgenoot. Het is alsof Darth Vader plotseling met een zonnepaneel op zijn helm rondloopt. Wat moet je dan nog? Je vastplakken aan een Tesla? Misschien is het tijd voor een nieuwe strategie. In plaats van tegen Trump te protesteren, kunnen we hem gewoon laten doen wat hij doet: per ongeluk het klimaat redden door er tegen te zijn. Hernoem 'groene energie' naar 'patriottische energie' en zeg dat windmolens de Amerikaanse adelaar sterker maken. Noem zonnepanelen 'vrijheidspanelen' en zie hoe snel ze op elk dak verschijnen.

Wie weet wordt de klimaatcrisis dankzij deze president opgelost – niet dankzij hem, maar dankzij iedereen die tegen hem inging. Het is de ultieme Amerikaanse droom: vooruitgang boeken door koppig tegen de stroom in te zwemmen. Dus laten we proosten (met een glas Gooische Grazer, natuurlijk lokaal gebrouwen bier) op de man die we niet bij naam mogen noemen, de 'orange guy' die onbedoeld de grootste groene revolutie sinds Al Gore heeft ontketend.

Want blijkbaar is in het Amerika van vandaag oranje inderdaad het nieuwe groen – een kleurverandering die niemand had zien aankomen, maar die misschien wel precies is wat de planeet nodig had. ■

Door **Han Dieperink**,
geschreven op
persoonlijke titel